

Слатина - Рошъор

Descriere

Манастирът Мъйнещи

Descriere

Първата църква е изградена от дърво от управителя Матей Бързяну през 1742-1743 г. От 1745 г., по волята на ктитора, светата обител е метох на Епископия Ръмник. През 1805 г., постелникът кир Попа Николае, Йоаникий Преда и постелникът Николае Майнеску започват изграждането на църква от камък и тухла, която е завършена на 29 септември 1809 г. Зографисана е през 1810-1812 г. и първоначално е посветена на св. Николай. Тук приемат монашество някои от хайдутите на Янку Жиану, след като през 1818 г. той се отказва от хайдутството. Поради тази причина, в местния фолклор, скитът остава известен като "Скитът на хайдутите". След одържавяването на манастирските имоти се превръща в енорийска църква, която през 1926 г. е затворена. В периода 1930-1940 г. е извършен ремонт и на следващата година църквата отново отваря врати. През 1979 г. отново е извършен основен ремонт. Заслужава да се отбележи, че на портретите ктиторите са с костюми, характерни за епохата, с елементи, специфични за румънските народни носии. От 1996 г. манастирът вече е девически.

Harta

Манастирът Кълуй

Descriere

Манастирът е основан през 1515 г. по време на управлението на Нягое Басараб (1512-1521 г.) и в началото носел името Чептуроя. Първите му ктитори били банът Влад (дядо на тримата братя Бузещи), пькалабът (управител на болярските имоти – бел. пр.) Думитру и спътарят (оръженосец – бел. пр.) Балика. Строежът е завършен едва през 1588 г. с усилията на братята Бузещи (Раду, Преда и Строе). През 1594 г. са довършени килиите и камбанарията, през 1600 г. църквата е изографисана (от зографа Михня), а през 1610 г. е добавен притвор (разрушен през 1859 г.). Манастирът Кълуй е бил използван през вековете и като некропол на фамилията Бузещи: Преда Бузеску, велик бан на Крайова, е погребан тук през декември 1608 г., Станка – жупанка на Раду Бузеску, е погребана през февруари 1590 г. и Раду Бузеску – първи ключар, е погребан през януари 1610 г. Като метох на Божи гроб в Йерусалим, манастирът е пострадал, поради небрежността на гръцките монаси. През 1821 г. е изгорен от турците, а през 1823 г. тук идват румънски монаси. По време на игумена Кириак Ръмничяну (1823-1828 г.) са извършени няколко укрепителни дейности. През 1834 г. църквата е повторно изографисана от постелника, зографа Барбу Кошовяну. През 1856 г., отново е в състояние на разруха, като наскоро след това (1859-1861 г.), е възстановен. След одържавяването на манастирските имоти състоянието му отново се влошава. Между 1986 и 2006 г. се извършват дейности по реставрация и модернизация, с няколко постройки и внушителна трикуполна църква в традиционен стил с отворен притвор. Манастирът първоначално е бил мъжки, след това девически до 1985-1986 г., когато отново става мъжки.

Harta

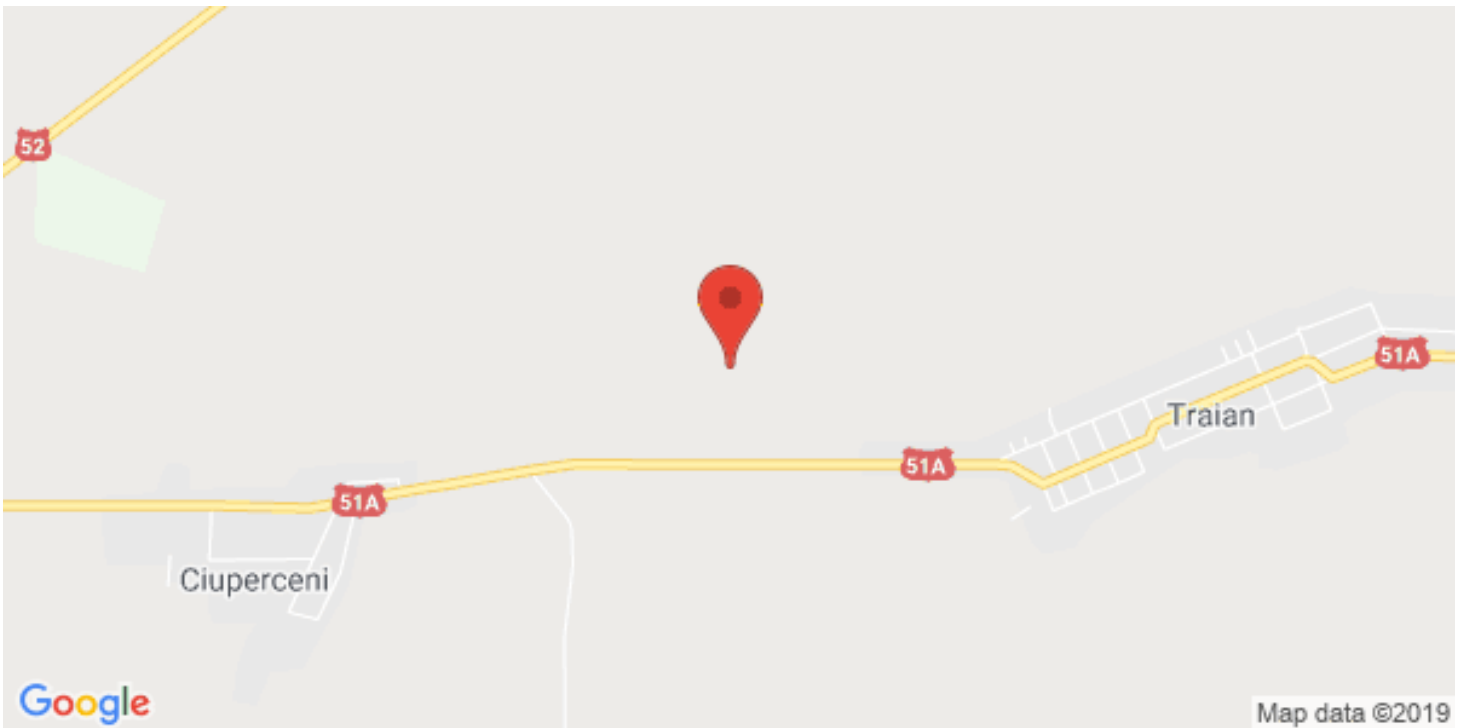
Манастир „Св. Димитър Басарбовски“

Descriere

Този манастир се намира недалече от гр. Русе в живописните скали покрай р. Русенски Лом и е единственият действащ скален манастир. Това е паметник с висока архитектурна, културна и религиозна стойност. Част е от веригата скални манастири по река Русенски Лом. Построен е по времето на Втора българска държава, като по това време е бил препълнен с монаси, изпълнени с вяра към Бога и с желание за пречистване и скромен живот. През 15 в. манастирът е владение на великия влашки войвода Иванко Басараб, чиято дъщеря царица Теодора е първата съпруга на българския цар Иван Александър (1331-1371 г.). Според преданието, Иванко Басараб може би е създал манастира, или е бил негов дарител. Манастирът носи името на Димитър Басарбовски, известен още като св. Димитър Нови. Той е историческа личност, роден и живял в селото Басарбово. Когато намерил манастира в скалите, той заживял в него като отшелник. Отличавал се с голяма религиозност, чистота в мислите си към Бога и с любов към животните. Когато почувствал, че умира, си направил гроб между два камъка до реката. По-късно тялото му било намерено нетленно и е било погребано в църквата на родното си село, изградена на мястото на къщата му, а после било пренесено в манастира. Първоначално църквата се наричала „Св. Йоан“. Издълбана е дълбоко в скалата, като на входа ѝ се намира нишата, в която е живял св. Димитър Басарбовски. От иконите най-ценно е изображението на св. Димитър Басарбовски, както и житийни сцени от 1803 г. Липсват стенописи, като такива има отвън на стените на двете килии. Иконостасът датира от 1940 г. В бившата костница на манастира днес има музейна експозиция за историята му и църковна утвар. Върху скалите са останали средновековни графити с човешки и животински изображения. След първата Руско-турска война от 1774 г. мощите на светеца са пренесени в Букурещ, в патриаршеската църква „Св. Св. Константин и Елена“. Вярва се, че мощите му са спасили Букурещ от чума през 1774 г. Личността на св. Димитър Басарбовски е силно почитана на Балканите, особено от румънския народ и затова е обявен за небесен закрилник на Румъния. Неговата памет се тачи на 26 октомври, както в Румъния, така и в скалния манастир до с. Басарбово. През 2005 г. Румънската патриаршия дарява частица от мощите на светеца на манастира.

Harta

Църква „Мадона Дуду“ или „Майка Пречеста“

Descriere

Църквата носи това име заради иконата на Пресвета Дева Мария, намерена през 17-ти в. в една черница (дуд), която се намирала на същото място, където по-късно храмът бил издигнат. Той е построен (в брънковенски стил) между 1758-1760 г., на мястото на една по-стара дървена църква (от 1700 г.) от първия ключар (отговорник за външната охрана на покоите на владетеля – бел. пр.) Константин Фотеску и кожаря Хаджи Йон Георге. Църквата притежавала много имоти и магазини, един от които е и първата болница в региона за хора с умствена изостаналост. В резултат на земетресението от 1838 г. храмът е напълно разрушен и затова през 1841 г. останките били съборени и между 1842-1844 г., е възстановен в бароков стил от един виенски архитект, по покана на болярина Йордаке Отетелишану. Понеже била твърде малка, през 1913 г. църквата е съборена, като нейно място е издигната сегашната, построена в неовизантийски стил по плановете от архитектите Йон Трожънеску (Траянеску) и Стерие Беку и осветена през 1942 г. Храмът е един от забележителните религиозни обекти на Крайова, с важна културна и благотворителна роля. От 1992 г. е епископска катедрала.

Harta

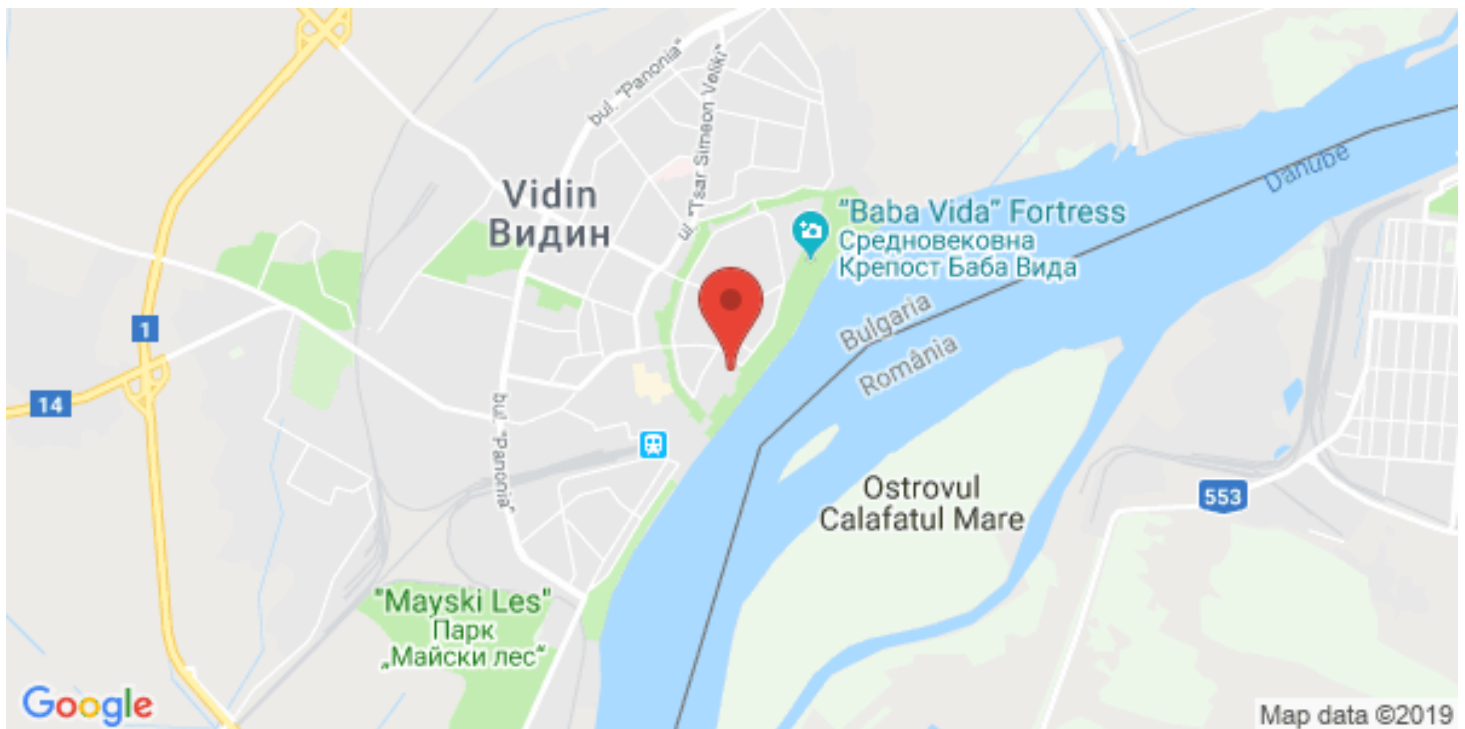
Храм „Св. Николай“

Descriere

Храмът „Св. Николай Мирликийски“ е съставна част от комплекс, включващ още църквата „Св. Пантелеймон“, сградата на Видинска Св. митрополия, мавзолея на екзарх Антим I и епархийското училище. Митрополитската църква „Св. Николай“ е построена през 1926 г. В архитектурно отношение сградата представлява трикорабна кръстокуполна базилика, с апсида и притвор, с две галерии на север и юг и една на западна страна. Църквата има доста внушителен ексетриор - голям купол, две симетрично разположени кули над централния вход, а фасадата е раздвижена посредством достатъчно на брой кръгли и сводести прозорци. Интериорът се отличава с красивите си мозайки като решение за пода и стените, за които се твърди, че са изработени в Берлин, Германия. Дебърски майстори са изработили стенописите и иконите. Южната стена изобразява св. Николай Чудотворец.

Harta

Катедрален храм „Св. Димитър“

Descriere

Катедралният храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ е вторият по големина храм в България и трети по височина (33 м.). Църквата е построена на мястото на стара дървена църква, датираща от 17 в., която впоследствие е рухнала след безброй разрушения. Строителството на нова голяма църква станало наложително в периода 1885-1926 г. В храма е служил първият български екзарх Антим. Майстор от Тревненска школа и италиански архитект са водили строителните дейности. Храмът представлява кръстополна трикорабна базилика с широко обемно пространство. Една от най-големите забележителности в храма е часовникът на една от камбанариите, който датира от 1900 г. и работи до днес. Иконостасът е дело на художниците от Дебърска школа, на прочутия род Филиповци (1923 г.). Първата църковна служба се е състояла през 1868 г., а храмът е осветен през 1885 г. Църквата е прекрасно изографисана от художника Господин Желязков, ученик на Репин с колектив. Също така храмът притежава уникални стенописи, например в него са изобразени големи български национални герои като

например стенописът “Дарове от цар Петър (927-970 г.) на св. Иван Рилски”, който се среща единствено в тази църква.

Harta

Чипровски манастир „Св. Иван Рилски“

Descriere

По исторически сведения, един от най-старите манастири в България е Чипровският. Наричан се още „Железнички“, поради близостта си със с. Железна, в долината на река Огоста. Предполага се, че е основан през 10 в. През годините манастирът е бил много богат, играл още ролята на културно-просветно, книжовно и национал-освободително огнище. През вековете в него са се обучавали свещеници, преписвали са се богослужебни книги и се разпространявали знания. Историята свързва манастира и с първите борби против турските поробители, както и като убежище на царе от Втора българска държава през 14 в. През 16-17 в. православните и католиците от този край, в т.ч. и монасите от Чипровския манастир заедно участват в борбата срещу турците. Бил е убежище на много хайдути и свидетел на шест въстания срещу османските поробители. Чипровският манастир за една нощ е приютил мощите на св. Иван Рилски. Манастирът е имал много богата библиотека от славянски ръкописи и книги. Библиотеката съществува и до днес. Чипровската света обител е сред най-могъщите стожери на християнската вяра през вековете. Манастирският комплекс

е окончателно оформен през 1876 г. Разположен в горите на Чипровския Балкан, формата му е на неправилен правоъгълник. Църквата е издигната 1829 г. и е каменна, еднокорабна, едноапсидна, със странични конхи, със заемки от готическата архитектура на католическите църкви по този край. При главния вход на манастира се помещават две двуетажни жилищни сгради, игуменарница, а в миналото имало и обори за животни и складове, кула-костница с параклис и камбанария, при която са погребани костите на хора от Северозападна България, борили се за свобода. Външната фасада на църквата е покрита с каменни изображения и надписи. Иконостасът е прекрасен, а иконите са дело на Христо Енчев от Копривщица. В западното манастирско крило се намира параклисът св. Атанасий Велики от 1880 г. с красиви стенописни изображение на светци. Всяка година на 19 октомври, на която дата е храмовият празник, се прави голям курбан в чест на св. Иван Рилски. Манастирът е напълно реставриран, с отопление и санитарни възли и от 2019 г. приема поклонници. Има парко места пред вратите на обителта. Паметник на културата от национално значение, манастирът е включен в списъка на 100-те национални обекта.

Harta

Лопушански манастир

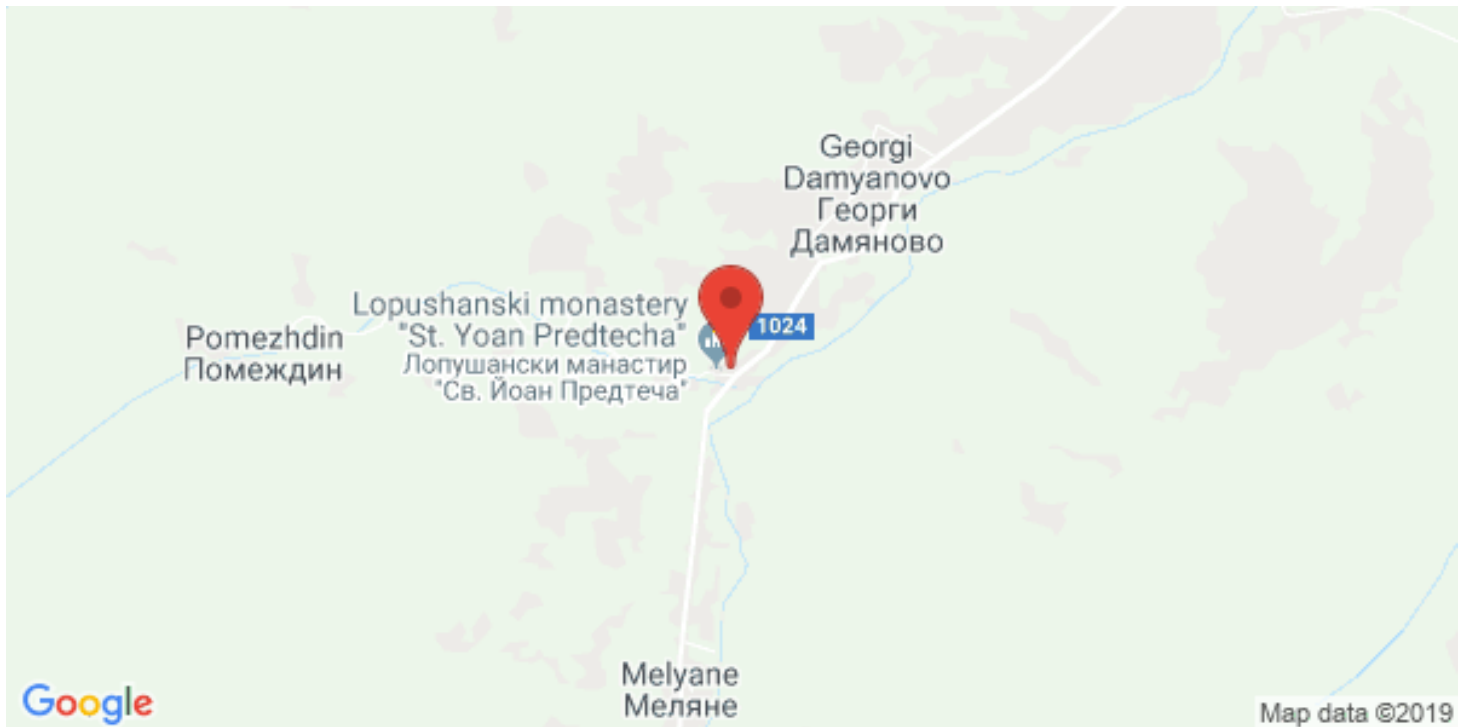
Descriere

Лопушанският манастир е разположен в западния дял на Чипровска Стара планина до р. Дългоделска Огоста. Отстои на 1 км. разстояние от с. Георги Дамяново, център на едноименната община. Обителта е постоена върху по-стар манастир през 14 в. Поради това, че е опожаряван и опустошаван от турците, дълго време е бил необитаем и го наричали “пустия” манастир. Опожарен е и след погрома на Чипровското въстание от 1688 г. През 1850 г. братя монаси от Чипровския манастир - Дионисий, Геден и Герасим, започват да го въздигат. Открива се и килийно училище, което през годините на османското присъствие е място за тайни сбирки на български възрожденци, борци за освобождението на България. Един от съзаклятниците е арх. Дионисий - игумен на манастира. Целият манастирски комплекс-църква заедно със стопанските и жилищните постройки, параклисът костница и чешмата са дело на майстор Лило, представител на Славинската майсторска школа. По повод строежа на църквата майстор Лило посещава два пъти Рилския манастир. Логично по този начин съборната

манастирска църква се оказва почти копие на Рилската света обител и трета по големина манастирска църква в страната. Тя е трикорабна, триапсидна псевдобазилика, с две конхи, с два странични параклиса, с две певници с куполи и каменни релефни изображения на войни, животни, птици, за които учените още не са дали обяснение. В широката представителна църква се крие изключителен художествено изработен иконостас от Стойчо Фандъков, представител на Самоковската школа, също така и импозантни съвършени икони зографите братя Станислав и Никола Доспевски, наследници на прочутия Захари Зограф от Самоков. Впечатление правят тази на Иисус Христос и Богородица (1863 г. Станислав Доспевски). Манастирът се е прославил със своята чудотворна икона на Богородица, за която се вярва, че е спасила и изцелила много хора, както и стара обкована икона на св. Богородица, открита зазидана в една от стените, претърпяла там катаклизмите на бурната история на обителта. В двора на манастира освен прекрасната чешма от 1856 г., с релефни изображения, има и нова църква, наподобяваща стара римска църква, намирала се недалеч от манастира в древността. В бъдеще се планира и иконна експозиция.

Harta

Клисурски манастир

Descriere

След основаването си през XII в., манастирът започва да играе ролята на духовен светилник в този край. Многократно опожаряван, разграбван, разрушаван и отново възстановяван от местното население. Едва през 1867 г. Илия Стоянов от с. Драганица, зслед като получил видение, пратено му от св. Никола, започва възстановяването на светата обител като организира и населението за това дело, построява храм от пръти и черги. След него Александър Дамянов от Берковица, покъсно игумен Антим, син на заможни берковчани отдава живота си за въздигането на манастира. С цената на цялото си състояние, възлизащо та 27 хиляди лв., построява магерница, възстановява стария параклис "Св. Никола", аязмото, стопанските и жилищните сгради. За периода 1887–1890 г. осъществява строежа на църковния храм, след разрешение от султана. С помощта на християните от околността, успява да закупи многобройни земи за манастира. Храмът, находящ се на хълм в центъра на комплекса, представлява трикорабна, кръстополна църква, с три апсиди, купол в средата със осемстенен барабан, външен притвор и

две камбанарии от север и юг. Зад него е възстановеният параклис "Св. Никола". Игуменът Антим умира на преклонната 95-годишна възраст, след прекарани 55 години в манастира. През 1891 г. художникът Никола Образописов (1828-1925), творец, съвместил влиянието на старата Атонска традиция и новите художествени течения, е поканен да рисува икони в храма, а великолепият иконостас е резбован от самоковеца Стойчо Фандъков. През 1936 - 1937 г. Господин Желязков, руският възпитаник на Репин, с дъщеря си Олга и зет му проф. Георги Богданов, изографисват храма. В ново време тогавашният игумен, сега епископ Сионий, начева възстановяването на стария параклис. След него арх. Антим, сегашен протосингел на Видинската света митрополия, отпочва мащабни инфраструктурни подобрения в комплекса. Понастоящем светата обител е девически манастир. Комплексът е изключително добре поддържан от монахините, състои се от храм, параклис, жилищни хотелски постройките, огромен парк за разходки и аязмо с лековита вода. Освен това, те работят в иконописно ателие, където се рисуват прекрасни икони в стила на Охридската школа. Посетилите манастира могат да научат за историята му от църковния музей, съдържащ ценни експонати - снимки, документи, църковна утвар, богослужебни книги и икони. Тук могат да се видят одежди и предмети на първия български екзарх и видински владика Антим, както и на покойния видински владика Дометиан.

Harta

